

«Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας σήμερα καὶ λαμπροφορεῖ κάτω ἀπὸ τὸ χρυσὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὅλη ἡ πλάση.

Ἡ γῆ εὐωδιάζει βασιλικὸ καὶ θυμίαμα, ὁ χρόνος μοιάζει νὰ σταματᾷ, ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ ἀγγίζει τὸ αἰώνιο.

Εἶναι τὸ Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ, τῆς Παναγιᾶς μας ἡ σεπτὴ Κοίμησις καὶ ἡ ἔνδοξη Μετάστασή Της στὰ οὐράνια βασιλεία.

Μέσα στὸ καμίνι τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων μιὰ ἀνάσα πνευματικῆς ἀναψυχῆς.

Μέσα στὰ ἀδιέξοδα τῶν καιρῶν μιὰ εὐκαιρία νὰ ἀφεθοῦμε στὸν ὠκεανὸ τῆς ἀπροσμέτρητης στοργῆς Της καὶ νὰ κοινωνήσουμε τὴν ἐλπίδα.

Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας σήμερα, καὶ ἡ Ἐκκλησία γονατίζει εὐλαβικὰ μπροστὰ στὸ ἄρρητο μυστήριό.

«Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος» ἀναφωνεῖ. «Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ τίθεται καὶ κλιμαῖζ πρὸς οὐρανὸν ὁ τάφος γίνεται». Δάκρυ καὶ χαρὰ συμπλέκονται. Δάκρυ, γιατί ἀποχωρίζεται ἡ γῆ τὴν γλυκύτατη Μητέρα τοῦ Κυρίου, χαρὰ, γιατί ὁ οὐρανὸς ὑποδέχεται τὴν Βασίλισσα τῶν πάντων, ποὺ μεταβαίνει στὴν δόξα τοῦ Υἱοῦ Της, «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη».

Ἡ Κοίμησή Της γίνεται πηγὴ ἐλπίδος καὶ βεβαίωσης τῆς ἀναστάσεως γιὰ κάθε ψυχὴ. Δὲν εἶναι τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας διαδρομῆς Της, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ μιᾶς ἀδιάκοπης παρουσίας Της στὴν ζωὴ μας.

Ἀνάμεσα στὴν δόξα τοῦ θείου θρόνου καὶ στὰ δάκρυα τῶν ἀνθρώπων στέκεται σὰν γέφυρα σωτηρίας, λιμάνι παρακλήσεως, μεσίτρια τοῦ κόσμου, ἄγκυρα στὶς θύελλες τῆς ζωῆς, συνοδοιπόρος στὴν μοναξιά, φῶς στὴν ἀπόγνωση.

Ὅταν τὰ σκοτάδια πυκνώνουν, ὅταν ἡ ἀνθρώπινη δύναμη λυγίζει, τότε ἀναδύεται πρὸ φωτεινῆς ἡ βεβαιότητα ὅτι ἡ Μάνα τῆς Ζωῆς «ἐν τῇ Κοιμήσει Της οὐ κατέλυε τὸν κόσμον», ἀλλὰ συνεχίζει νὰ περπατᾷ ἀθόρυβα ἀνάμεσά μας, νὰ μᾶς κρατᾷ τὸ χέρι στὰ δύσβατα μονοπάτια τοῦ βίου μας, νὰ μᾶς ἀναψύχει σὰν τὴν δροσιὰ ποὺ δὲν φαίνεται, ἀλλὰ κάνει τὴν γῆ νὰ ἀνθίζει.

Ἡ μορφή Της ἤρεμη, φωτεινὴ, ἀμετακίνητη, δὲν ἐπιβάλλεται, δὲν κραυγάζει, μόνο ἀγαπᾷ. Καὶ ἡ ἀγάπη Της γίνεται ὁ πιὸ δυνατὸς λόγος.

Γιορτάζει ἡ Παναγιά μας σήμερα, καὶ ἓνα θαῦμα φανερώνεται ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τῆς πατρίδος μας:

Σὲ κάθε πόλη καὶ χωριό, σὲ κάθε βουνὸ καὶ νησί, σὲ κάθε μικρὸ ἐξωκκλήσι τὰ μονοπάτια γεμίζουν βήματα προσκυνητῶν, ποὺ προστρέχουν ἱκετευτικὰ στὴν χάρη Της.

«Αἱ γενεαὶ πᾶσαι» Τῆς προσφέρουν ὕμνους. Χιλιάδες καρδιὲς χτυποῦν μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα.

Οἱ προσευχὲς τους γίνονται ἓνα κῶμα, ἤρεμο, βαθύ, ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν γῆ πρὸς τὸν οὐρανόν, μεταφέροντας ὅσα δὲν μποροῦν νὰ εἰπωθοῦν μὲ ἀνθρώπινα λόγια. Γιὰ μιὰ στιγμὴ παύουν οἱ διαφορὲς, οἱ ἔριδες, οἱ ἔγνοιες τῆς καθημερινότητος.

Τὰ πρόσωπα γαληνεύουν, ἡ ἐλπίδα ἐπιστρέφει, ὁ φόβος μικραίνει, γιατί ἡ πίστη ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς λογικῆς καὶ ἡ ἐλπίδα γίνεται γέφυρα ἀνάμεσα στὸ πρόσκαιρο καὶ τὸ αἰώνιο.

Γιορτάζει ή Παναγιά μας σήμερα, και σταλάζουν βάλαμο οί ούρανοί σε κάθε αποσταμένη ψυχή, όπου γής.

Καί ιδιαίτερα εκεί που περισσεύει ό πόνος. Έκεί που οί πύρινες γλώσσες αφήνουν στο πέρασμά τους θλιβερά αποκαΐδια και καταρρακωμένες ψυχές.

Έκεί που ό έφιάλτης του πολέμου έξουθενώνει, εκεί που οί άμαχοι, στον απόηχο των σειρήνων και των όβίδων, κινούνται σαν σκιές ανάμεσα σε στάχτες και έρείπια. Έκεί που τὰ νέφη των συμφορών, βυθίζουν σε απόγνωση τις καρδιές.

Γιορτάζει ή Παναγιά μας σήμερα, και ανεπιφύλακτα καταφεύγουμε σε Έκείνη, που μάς καταλαβαίνει άκόμα και όταν στερεύουν τὰ λόγια μας, που μάς άφουγκράζεται και στην πιο βαθειά σιωπή μας.

Κλίνουμε τὰ γόνατα μπροστά στην άχραντη εικόνα Της, και ξεκλειδώνεται άπλᾶ και άβίαστα ή άβυσσος της ψυχής μας.

Ή άπόλυτη μητρική άποδοχή που υπάρχει στο βλέμμα Της, συγκλονίζει και βυθίζει σε κατάνυξη τις καρδιές μας.

Είναι ένας βαθύτατος δεσμός με την Μητέρα του Κυρίου μας, που έχει κάτι τὸ ανείπωτο, τὸ γλυκύτατα ανθρώπινο και συνάμα θεϊκό, από εκείνη την πανεπίσημη ώρα της Σταυρώσεως, που άκούστηκε τὸ «ίδου ή μήτηρ σου» στον Ίωάννη.

Έκτοτε ή Μητέρα του Θεού είναι και δική μας μάνα, ένας γλυκὺς έπιστηριγμός στην ζωή μας, μιᾶ θαλπωρή, μιᾶ καλωσύνη που καταλαγιάζει τὸν όποιο πόνο, μιᾶ έπιείκεια που σκεπάζει τις όποιες άστοχίες μας.

Γιορτάζει ή Παναγιά μας, σήμερα, και αναλογιζόμαστε ταπεινά τὰ δώρα που Της πρέπουν.

Αδυνατεῖ ή γλώσσα μας νὰ ύμνήσει, όπως ταιριάζει, τὸ μεγαλεῖο Της. Αμέτρητα τὰ «εὐχαριστῶ» μας, σαν της άμμοθάλασσας τούς κόκκους, δέν άντισταθμίζουν τὰ δικά Της δωρήματα και την άπροσμέτρητη χρηστότητά Της.

Τοῦτο μόνο μπορούμε ταπεινά νὰ άντιπροσφέρουμε στην χάρη Της: τὰ εὐωδέστερα της ψυχής μας μύρα, αλλά και την σταθερή άπόφασή μας νὰ ακολουθοῦμε τὸν δικό Της βηματισμό στην ζωή μας.

Νὰ έμπνεόμαστε από τὸν δικό Της πανάγιο βίο, από την άπαράμιλλη καθαρότητά Της, την ύποδειγματική Της ύπακοή στο θεῖο θέλημα, την δοξολογητική προσευχή Της, την διακριτική σιωπή Της, την μοναδική Της ταπείνωση.

Νὰ άποζητοῦμε τις άρετές Της που συγκροτοῦν τὸ άρχοντικό μεγαλεῖο Της και τὸν μυστικό Της πλοῦτο, την «έσωθεν δόξαν» Της, με την όποία παρίσταται ως Βασίλισσα εκ δεξιῶν του Υίου Της.

Γιορτάζει ή Παναγιά μας σήμερα, και, «συναθροισθέντες ένθάδε», βιώνουμε έντονα την άγαπητική Της παρουσία.

Νοιώθουμε την χάρη Της νὰ περνᾶ σαν αὔρα πλάι μας, νὰ γλυκαίνει την ψυχή μας, και νὰ μάς βεβαιώνει ότι οί ψίθυροι της προσευχής μας θα φθάσουν στον φιάνθρωπο Υίο Της. Γλυκειᾶ Μητέρα του Θεού, σε Σένα ύψώνουμε την καρδιά και την σκέψη μας.

«Υπό την Σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγομεν». Δίδαξέ μας τὴν ταπείνωση ποὺ ὑψώνει, τὴν πίστη ποὺ νικᾷ τὸν φόβο, τὴν ἀγάπη ποὺ δὲν γνωρίζει ὅρια.

Σκούπισε τὸ δάκρυ τοῦ παιδιοῦ ποὺ φοβᾶται, σφίξε τὸ χέρι τοῦ γέροντα ποὺ νοιώθει μόνος, γίνε λιμάνι σὲ ὅποιον δοκιμάζεται στὶς τρικυμίες τοῦ βίου, ἐπιστηριγμὸς σὲ ὅποιον ἀγωνίζεται νὰ μὴν λυγίσει, ὅταν ὅλα τριγύρω του καταρρέουν.

Στάλαξε ὑπομονὴ καὶ παρηγοριὰ στὴν ζωὴ μας, εἰρήνευσε τὶς ψυχές καὶ τὸν ταραγμένο κόσμον μας, ἀνάβλυσε «τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον» στὴν ζωὴ μας.

Γέμισε μὲ χαρὰ τὶς καρδιές μας, «ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα».

«Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μας» σὲ Σένα ἐναποθέτουμε. «Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην Σου».